

Arribant al Posets. Foto: X. Càrdenas.

Val a dir que el refugi és digne de visitar. És com un hotel en mig de la muntanya, on hi ha inclús dutxes d'aigua calenta en cada habitació. Com era d'esperar, i més en mig d'un pont, esta tot ple.

El primer que fem després de "acabar d'arribar", es fer la cervesa i començar a jugar al mentider, on la gent d'escalada són veritables experts...records des de la secció de muntanya!

Al dia següent, de bon matí, ens aixequem i fem via cap al Posets, on ja anem seguint a un altre grup de gent, que anem passant i ens van passant contínuament, mentre nosaltres ens re-agrupem i tornem a marxar. Anem fent així fins la pujada per la canal, on ens agrupem un altre cop i a partir d'aquí anem més o menys junts. A la sortida de la canal, aprofitem per fer una parada i menjar alguna cosa.

Mentrestant, en Salva està a punt de fer un intent en lliure sobre la Dent de Posets. Sembla que poc a poc, esdevé una mica conscient del risc, i més tenint en compte que la setmana anterior un altre excursionista es va matar al mateix lloc, i ho deixa estar...per ara.

Continuem cap a Bingo, el Posets ja el tenim a tocar, ja el veiem. Només queda una mica de cresta i guanyar els tres-cents i escaig metres que falten, i serà nostre. Anem progressant, i ens trobem amb què la cresta està gelada: no ha plogut ni nevat en els dies que estem per la zona, però sembla que el vent que sempre bufa per aquí dalt ha regelat i mantingut alguna nevada i gelada anterior. Però de fet només hi han dos o tres passos complicats, la resta es poden fer bé. El pitjor, però continua sent el vent, que va bufant amb ràfegues i que en algun moment gairebé ens arrenca de la paret.

Anem arribant al cim, i quant ens queden uns cinquanta metres per al pic, trobem a gent que ja s'en torna: són els primers i com que ja portaven molt de temps al pic, en tornen pel fred i el vent que fa. Ens veurem al coll anterior.

En un no-res ja som al pic! 3350 metres i unes vistes (quan la boira deixa veure) espectaculars. S'albira des de la Pica d'Estats fins a la zona de Navarra. Però, a l'igual que els companys que hem trobat baixant, no ens podem quedar gaire temps: el fred i el vent no fan

pas fàcil l'estada. Després de brindar amb el cava que dos d'ells porten per haver assolit el seu primer tres-mil, tornem a baixar per on hem vingut. La baixada es fa força bé, i al coll ens tornem a arreplegar tots, ja amb Sol i sense vent que molesti. Aprofitem per dinar, i xino-xano fem la baixada fins al refugi, on arribarem després de les cinc de la tarda, sent els darrers del grup.

Com és lògic, es comenta l'ascensió i l'excitació és a flor de pell. No hi ha res millor que prendre una cervesa i picar alguna cosa amb els companys, tot prenent el Sol per comentar la jugada i rematar el dia.

Hem fet el cim! Foto: X. Càrdenas.